

1

Na cestě je vrah

Pokaždé když se Kamila svěřila babičce, že má ve škole nebo doma problém, babička jí na zápěstí položila svou hřejivou dlaň a řekla: „Pámbíček to už nějak zařídí.“

Kamila babičce věřila.

Jenže babička nikdy neměla nůž na krku a psychopata v patách.

Da-dum, da-dum... Da-dum, da-dum...

Drkotání vlaku se neslo noční krajinou jako tlukot mechanického srdce. Rychlík byl skoro prázdný; Kamila s Aďou měly kupé jen pro sebe, a zdálo se, že jim patří i celý vagon, celý vlak, celý svět. Klidně by mohly převzít místo v prezidentském paláci po dosluhujícím Andreji Kiskovi, zvládly by to levou zadní.

Rozhodně se na to *cítily*.

Dívky byly BFF – nejlepší kámošky na celý život, i když občas si říkaly i *big fucking friends*. Vezly se rychlíkem Slatina z Košic do Bratislavy, kde měly v úmyslu strávit *boží víkend* na Comics Salónu, největším každoročním shromáždění fanoušků populární kultury na Slovensku. Tři dny ztřeštěného vyvádění s podobně naladěnými mladými lidmi; tři dny, kdy se utrhnou ze řetězu a zbaví protivného dohledu rodičů.

Tři dny, na které se vyplatí čekat, těšit a připravovat po celý zbytek roku.

Na Comics Salónu se vám totiž nikdo nesměje za bláznivě odbarvené vlasy, kostým *gotické lolity*, peněženku s motivem Hvězdných válek nebo čelenku z animovaného Naruta. Holky uvidí hromadu zajímavých přednášek na témata jako *Potraty v anime* či *Jak sbalit nerda*, zažijí šílené uječené karaoke, zahrají si retro videohry, nadělají kvanta selfíčků s cosplayery a jinými celebritami, zapaří na diskotéce s hudbou z oblíbených seriálů, budou chlastat až do rána...

A s trochou štěstí je čeká i dobrá šukačka.

Bez té by přece nebyl žádný *con* kompletní. Trmáčet se věčně opožděnými vlaky ŽSR (holky si tu zkratku vykládaly jako *Žesereme na vás*) přes celou republiku bez vidiny nevázaného jednorázového sexu by bylo dost na hovno, no ne?

Takto v nich s každým ujetým kilometrem rostlo očekávání a vzrušení.

Jak jinak, vždyť Kamila si to loni rozdala na hajzlících s jedním ze *staffáků*, takovým neškodným blondáčkem – a to hned dvakrát. Ač se pro změnu zapletla do lesbické trojky. Čelist měla na druhý den celou zatuhlou a na jazyku ještě týden cítila vaginální šťávy, ať si drhla zuby sebevíc.

Kdo ví, jaká divočina je v *Bratiske* čeká teď?

Kamila si kvůli víkendové akci odbarvila dlouhé rovné vlasy na růžovo a ze skříně vytáhla značkovou košili s černočernými kostkami. Blondatá Aďa vyrazila v tílku s absurdně hlubokým výstřihem. Táhl se hluboko jako soutěška Soroška.

Dívky mohly cestovat nalehko – léto roku 2018 se jaksi rozmáchlo, a tak se na jihu Slovenska i koncem září pohybovaly denní teploty kolem třicítky. Na noc se sice ochladilo, ale pořád bylo příjemně.

„Ty jo, byli jsme o víkendu u Huga na chatě,“ vyprávěla Kamila.

Růžové vlasy, díky kterým vypadala tak trochu jako japonská školačka, se jí leskly v mihotavém světle stropní zářivky. Seděla u okna, zády k směru jízdy; Aďa naproti ní. Okno bylo do čtvrtiny stažené a dovnitř vpouštělo svěží noční vzduch.

„Hele, a jaký to bylo? Nenapínej, přeháněj!“ vyzývala ji Aďa, pohledné tmavé oči rozšířené očekáváním.

„Blila jsem jak šakal, vole.“

„To bych se posrala! Ale jak bylo s ROLEM?“

„Co s ním?“

Aďa nevěřicně zamrkala: „BOŽE, TY SEŠ FAKT KRÁVA!!! Jako byl mrd, nebo ne?“

„Nééé, tyjo, nebyl... Ale kuřbu jsme dali.“

Aďa tleskla: „Já to věděla, ty jo! Má ho velkýho?“

Kamila roztáhla palec a ukazovák a naznačila krátkou vzdálenost.

Aďa se uchechtla. Nadskočila jí prsa.

„Ale řeknu ti, vole,“ pokračovala Kamila, „smrděl jak ementál.“

„Ty píčo, vole!“ zkrivila ústa Aďa. „Kluci jsou prasata.“

„To si piš,“ uchechtla se Kamila.

„Hulky hulky, fujky fujky,“ zarecitovala Aďa.

Kamila se k ní přidala: „Mrdky mrdky, mňamky mňamky!“

Obě se rozesmály, chichotaly se, až se svíjely. Adiny zduřelé bradavky propichovaly látku tílka.

Ad'a a její výstřih... uvažovala Kamila. Do toho místa by toužil zabořit čumák každé zdravé samec.

Její kámoška byla sice na holky, ale ráda provokovala příslušníky opačného pohlaví, kteří myslí penisem. Ráda je napínala do poslední chvíle, nechala si od nich platit drinky a valit šrouby do hlavy; ale v rozhodující chvíli jim pak pokaždé oznámila, že „to sis něco blbě vysvětlil, zlatíčko“, a nechávala je stát u barového pultu jako opařené a pro srandu všem dokola. Sama Kamila sice takové drastické metody nepoužívala, ale i ona k tomu měla občas nehorázně blízko.

Holky umějí být mrchy, ani se nemusejí moc snažit.

Je super mít po boku člověka, se kterým seš na jedný vlnový dýlce, pomyslela si Kamila. Cesta ubíhá rychleji a máš pocit, že žiješ naplno a nic tě nemůže zastavit. A k tomu je i lesba, takže nehrozí, že by mi přebrala nějakýho frajera. Čeká mě nejlepší víkend mého života... Pro Ježíškovy rány, život umí bejt někdy tak krásnej, že mě z toho skoro jebne!

Dveře do kupé se odsunuly a na prahu se objevil ON.

Dívčám tohle náhlé přerušení teenagerské idylky přímo vyrazilo dech. Přestaly se smát a civěly na vetřelce. Byl středně vysoký a oblečený celý v černém: těžká pracovní obuv, džíny a odřená jednoduchá kožená bunda. Měl blond vlasy a poslední dny se očividně neholil. Mohl by hrát rebela v ně-

jakém trezorovém filmu ze socialistických časů; prostě takový slovenský James Dean.

Modrýma očima ani nemrkal a jen tam nehybně stál. Mohlo mu být něco lehce přes třicet nebo i míř; ještě nešedivěl a měl sportovní postavu – celkem fešák, i když na něm bylo něco divného.

Ani jedna z dívek by ale nedokázala říct co.

Možná tento zvláštní, těžko popsateľný dojem z mužova výrazu mělo na svědomí jen slabé osvětlení.

„Máme tu obsazeno,“ houkla pohotově Aďa. Nehodlala se dělit o místo s takovýmhle...

Chlap se ani nepohnul.

Aďa rozhodila ruce a pokrčila vysoké čelo: „Copak jste hluchej? Haló!“

Vtom Kamila ucítila ve vzduchu něco, z čeho jí naskočila husí kůže. Babička jí říkávala, že ženy v jejich rodině měly odjakživa šestý smysl... Že dokážou vycítit přítomnost skryté hrozby, ale ona tomu nikdy, až dodneška, nepřikládala větší význam. Babička byla bylinkářka a tak trochu vesnická čarodějka, samozřejmě v dobrém slova smyslu.

„Adi... nech toho,“ řekla polohlasem. Na hezké, mladě tvarované šíji jí ztuhly svaly.

Aďa ale byla v ráži. Na chlapa se obořila: „Seš snad Maďar nebo co? Nem érted mit beszélek? Mám zavolat průvodčího? Ty šašku!“

Blondákovou tváří se mihl sotva postřehnutelný stín zlosti.

Kamila tuto jemnou změnu zachytila, a zbledla. Všechny buňky ji varovaly – jen pořád nevěděla, před čím vlastně. Vždyť je to jenom nějaký zpomalený podivín. Možná fešák,

hulič nebo pikař. Takových cestuje po Slovensku, zemi nekonečných nemožností, milion.

Chlap beze slova vycouval – jako by Adina slova zaúčinkovala – a zatáhl za sebou dveře.

Vzápětí zmizel v uličce.

Vlak vjel do zatačky a dál monotónně drncal.

V kupé na chvíli zavládlo ticho.

Potom Aďa řekla: „To jako bylo co za prakokota? Buze-rant pojebanej.“

Kamila se zachvěla: „Nemám z něho dobrej pocit. Co když je to nějakej psychouš?“

„Ále, prosím tě.“

Aďa vytáhla z kabelky jelení lůj a nanesla si ho na rty: „Tohle není Amerika. Sérioví vrazi u nás nemají tradici. Tohleto nebyl žádněj rádoby Ted Bundy, co by nás zmlátil, zabil a potom znásilnil. Co si myslíš, že nám tady, ve vlaku ŽSR, může hrozit? Nanejvýš začne hořet lokomotiva, ha-ha. Vidě-las minule tu fotku na Zomri?“

„Myslíš tu, jak se od soupravy za jízdy samovolně odpo-jily vagony?“

„No jasně, vole! A víš, co je hustý? Že to byl *tenhle vlak!*“

„Tak to je úlet, ha-ha,“ zasmála se trochu nervózně Kamila.

Aďa, když si všimla, že její kamarádka má pořád trochu ustaraný výraz, se naklonila a lokty se zapřela o kolena. „Poslouchej, bejby. Zas to tak neřeš. Ten kokůtek je neškodnej. Určitě si ho teď na hajzlech honí do kapesníku. A kdyby něco, je tady železniční policie.“

„Tu jsem viděla vystupovat už v Žarnovici...“

Měla na mysli dvojici hlídkujících uniformovaných poli-cistů; mladíka ještě s mlékem na bradě a starší tělnatou žen-

štinu s nehty dlouhými tak, že by si je zaručeně dolámala při prvním pokusu sevřít obušek.

„Oukej, serem na to. Hele, kdyby tenhle něco zkoušel, sundáme ho jako nic, to si piš. Tvůj brácha je přece voják, to tě nic nenaučil? Nejdřív kopneš útočnicka do koulí. Potom ho hranou ruky, *takhle*, sekneš do krku. A nakonec mu prsty zatlačíš oči do hlavy. Týpek by neměl šanci.“

Sotva dokončila větu, prosklené dveře do kupé se prudce, s bouchnutím a nadoraz odsunuly.

Dovnitř vtrhl chlap v černém a zavřel za sebou. Bleskově zatáhl závěsy.

Otočil se k dívkám.

Vypadal jinak než předtím; na tvář a krk si nanasl bílou barvu, kolem očí měl černé stíny. Připomínal amatérského mima nebo klauna, co se nestihl pořádně nalíčit. Nepůsobilo to ale vůbec komicky, ba naopak – z té maškary šla hrůza. Působil vyšinutě, nenormálně.

V jedné ruce se mu objevil podlouhlý kus kovu.

Cvakla pojistka, když otevřel dvojitou rukojeť. Zručně vytasil čepel nože – motýlka – a efektně s ní zatočil.

Stropní zářivka zablikala a chlap se na zlomek vteřiny ztratil ve tmě.

Když se znovu rozsvítilo, dívky nestihly ani pořádně otevřít ústa, tak rychle se všechno odehrávalo.

Dva těžké, ale současně rychlé kroky, a muž byl u Kamily.

Dívku po silném máchnutí bodl do prsou.

Kamila uprostřed hrudi ucítila nepopsatelnou bolest, když jí do nervového pletence pronikl chladný hrot. Útroby jí jako by sevřela a drtila ledová ruka.

Pod tlakem nože se ještě hlouběji zabořila do čalouněného sedadla. Růžové vlasy se jí rozletěly kolem hlavy.

Bolest...

Bolest se jako elektrický proud pustila po rozvětvených drahách do všech koutů jejího mladého, krásného těla, až po kořínky vlasů a špičky prstů, a vyslala do mozku poplašný signál, že je zle, velice zle.

Až vykřikla a pokusila se vstát.

Muž pustil chromovanou rukojeť nože a rychle k ní přiskočil.

Silnýma rukama ji popadl, zvedl ji, jako by byla z peří, a strčil jí hlavu do staženého okna. Marně kolem sebe mávala rukama jako splašená, držel ji pevně, jako ve svěráku. Její ječení přehlušoval hukot vlaku.

Noční vzduch byl příjemně vlažný, ale protivítr foukal Adě silně do tváře a štípal ji v očích. Ve světle hvězd ještě spatřila, jak se blíží tmavý skalní masiv; blížil se rychle, příliš rychle...

Matně rozeznávala jeho zubatý obrys, a potom jí ostrá hrana skály srazila vřeštící hlavu z ramen a odmrštila ji pod vlak, na koleje, kde ji těžká železná kola semlela na kaši.

Jen co se vlak vzdálil, z lesa naproti skalám, z druhé strany kolejí, vyběhla lasička a zvědavě, se zájmem očíchala narůžovělou organickou hmotu. Když ji špičkou jazýčku ochutnala, uvědomila si, že je docela dobrá.

Muž v kupě uvolnil sevření a bezhlavé tělo dívky se skácelo na podlahu. Z otevřeného krku v krátkých intervalech šplíchala páchnoucí černá krev. Dával pozor, aby ho nepocákala.

Obrátil se zpátky ke Kamile, otřesené šokem.

Palec pravé ruky položil na konec nože, který dívce stále vyčníval z hrudi. Kamila zachrčela, nedokázala se ani pohnout. Potichu plakala, v levé ruce jí cukalo.

Dokud byla babička ještě při síle, chodily spolu v neděli do kostela. Byly to fajn časy. I do misky poctivě vkládaly pár drobných. S příchodem puberty se Kamila na celou víru vykašlala, vždyť na světě je tolik jiných zajímavých věcí, ve kterých vás církevní předpisy jen brzdí!

Pámbíček to nějak vyřeší, říkávala babi.

Teď musela uvažovat – byl to vlastně jen takový kratičkový záblesk nejasné myšlenky –, jestli byla v poslední době opravdu až taková mrcha, že jí *pámbíček* vyměřil tak přísný trest.

„Položím ti otázku,“ řekl Namalovaný vážným hlasem. „Jenom jednu. Dobře si rozmysli, co odpovíš.“

Naklonil hlavu na stranu a ona ucítila jeho dech, těžký a plný... *zla*.

Byla si jistá, že pokud Zlo, nepochopitelné, ale skutečné – ukryté na dně lidské duše jako nějaký slepý potkan ve svém podzemním brlohu – páchne, pak páchne přesně takto.

Jako živá mrtvola připoutaná řetězem ke stěně ve středověké mučírně.

„Tvoje kamarádka říkala, že jsem šašek. Připadám ti jako šašek?“

Nezmohla se na odpověď, strach a bolest ji dočista paralyzovaly. Jen vzlykla a odvrátila zrak, protože ji zblízka popaloval těma svýma ledově modrýma očima.

„TAK PŘIPADÁM TI JAKO ZASRANEJ KOMEDIANT, KURVA???“

Na nůž zlehka zatlačil a dívkou se prohnala nová hrozná vlna bolesti.

„Áááááá!“

Chlap zavrtěl hlavou. Rozcuchané vlasy mu odstávaly od hlavy. Napřimil se a řekl: „Klauni... jsou zábavní. Jsem JÁ zábavný?“

Udeřil pěstí do přepážky vedle její hlavy, až sebou trhla. Znovu ji zachvátila strašná bolest. Každou vteřinou slábla a bála se, že každou chvíli vykrvácí.

Strach, smrtelný strach jí spoutával hrdlo: „Ne-n-n-n... Prosím, ne!“

„Přesně tak! NEJSEM ZÁBAVNÝ! A víš proč?“

Přiblížil se k ní tak, že se skoro dotýkali nosy. Nesnesitelně mu táhlo z pusy.

„Protože já NEJSEM ŽÁDNEJ ZASRANEJ ŠAŠEK!“

Zařval to s takovou zuřivostí, že ji poprskal slinami. Čelist se mu chvěla rozčilením.

Vzápětí se zcela uklidnil – ze vteřiny na vteřinu.

Kamila si byla jistá, že je to blázen, učiněný blázen.

Narovnal se. Jednou rukou si sčesal vlasy dozadu, jako někdo, kdo si právě uvědomil, že mu účes rozfoukal vítr. Zhluboka se nadechl. Kožená bunda na pevných ramenou jen zavržala.

„A teď... Rád bych řekl, že to nebude bolet,“ pronesl s lišáckým úsměvem, „ale to by byla lež. A já – kromě toho, že nejsem šašek – nejsem ani *pojebanej lhář*.“

Sklonil se k dívce, sevřel rukojeť nože a začal jí prudce smýkat do všech stran.

Divoce, se zvířecí, bestiální zuřivostí, jako by páčil zamčené dveře.

Dívka z plných plic vřeštěla, když jí nerezová ocel trhala na cáry kosti, šlachy i vnitřnosti.

Bouchala a kopala nohama, ale proti nalíčenému násilníkovi neměla nejmenší šanci.

Když v ní vyhasl život, vrah se vydýchal a chvíli se kochal pohledem na mrtvou krásku.

Na sedadle byla krev, stékala v pramíncích, ale on se naštěstí příliš nezašpinil. Ale i tak se bude muset dát trochu do pucu, než vystoupí z vlaku... Ještěže už je venku tma.

To, co se právě odehrálo, se mu líbilo.

Takhle daleko se ještě nedostal... Svou první oběť, asi před dvěma měsíci, v nočním parku, jen trochu... *profackoval*, aby zkrotla. Vyhrožoval jí, že jestli nebude držet hubu, vymlátí jí zuby a vytrhá střeva.

Uposlechla.

Jenže když se do ní pokusil vniknout, kousla ho do zápěstí, využila jeho překvapení a s křikem utekla. Teď už litoval, že nebyl ostřejší – ale po bitvě je každý generál a nejvíc se nakonec poučíme z vlastních chyb.

Naštěstí byla v parku tma jako v pytli a on měl ksicht nalíčený k nepoznání.

Znovu posoudil výsledek své práce. Zalila ho příválová vlna vzrušení. Tohle bylo něco nového... A přišlo to tak spontánně! Převzal kontrolu nad životem jiných lidí. *Naprostou* kontrolu.

Nic opojnějšího než rozhodovat o životě a smrti druhých neexistuje.

Srdce mu bilo jako splašené. Jazykem si olízl horní ret. Postavil se mu.

Bezděčně se usmál.

Podíval se na hodinky – do nejbližší stanice to byly tři minuty. Času habaděj.

Vytáhl Kamile nůž z těla a dívku otočil na břicho. Stáhl jí legíny i kalhotky.

Na džínách si rozepnul zip.

Potom mrtvolu přilehl a udělal to, po čem tak toužil.

Když do ní vyvrcholil, ztuhly mu všechny svaly, prohnul se v pase a zavyl jako divoké zvíře.

Bylo to nádherné. Nic krásnějšího v životě nezakusil. A to už vyzkoušel opravdu leccos...

Ale na minulost teď myslet nechtěl.

Důležité bylo něco jiného.

Teď už to ty dvě pičky vědí: On není žádný šašek.

On fakt ne.

Vstal, upravil se a přivoněl ke svým zakrváceným prstům.

Pomyslel si, že lidi jsou jako vlaky: přijíždějí a odjíždějí, a potom zase přijíždějí a odjíždějí, jeden věčný, zběsilý, otravný koloběh.

Zato krev...

Krev je věčná.

V tom okamžiku si uvědomil, že od dnešní noci už nic nebude jako dřív; že stojí na začátku něčeho nového...

A krásného.

A mezitím se (tradičně opožděný) rychlík Slatina za mocného tlukotu svého mechanického srdce dál unaveně hnul po své trati, vstříc klidné, tiché, jihoslovenské noci.